

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 220/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Dudíťa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov Mickiewiczova 14 v Bratislave**, Mickiewiczova 14, Bratislava, zastúpeného BURDA LEGAL s.r.o., Rudnícka 8, Bratislava, proti uzneseniam Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-9C/161/2015-887 z 10. januára 2025 a č. k. B1-9C/161/2015-914 z 26. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ústavne konformný výklad podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými uzneseniami mestského súdu označenými v záhlaví (v prípade uznesenia č. k. B1-9C/161/2015-887 z 10. januára 2025 sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nesprávne uviedol ako dátum jeho vydania 10. január 2026). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie mestského súdu z 26. januára 2026 zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Pôvodne vo veci konajúci Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 9C/161/2015 zo 6. decembra 2018 zamietol žalobu žalobcu o určenie neplatnosti uznesení zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov konaného 25. mája 2015 a sťažovateľovi (ako žalovanému 1 a ďalším 58 žalovaným) priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania

v rozsahu 100 %. O odvolaní žalobcu rozhodol odvolací súd rozsudkom z 20. decembra 2022, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a sťažovateľovi (a ďalším 64 žalovaným) priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Predmetný rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 27. apríla 2023.

3. O výške trov konania rozhodol mestský súd napadnutým uznesením z 10. januára 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom, ktorým žalobcu zaviazal povinnosťou nahradiť sťažovateľovi a ďalším žalovaným trovy prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške 1 565,10 eur.

4. Sťažovateľ a ďalší žalovaní podali proti tomuto uzneseniu sťažnosť. Námietky spočívali v (i) v absencii zvýšenia základnej sadzby tarifnej odmeny v dôsledku zastupovania viacerých osôb na strane žalovaného [§ 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)] s poukazom na neexistenciu nerozlučného procesného spoločenstva a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/1/2011 z 20. septembra 2012; (ii) v nepriznaní úkonu právnej služby v podobe písomného podania na súde týkajúceho sa veci samej, a to vyjadrenia zo 6. marca 2017, s poukazom na priznanie ekvivalentného úkonu právnej služby v podobe písomného podania na súde týkajúceho sa veci samej, a to vyjadrenia z 24. februára 2017, a jeho posúdenia za účelné [§ 251 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] a (iii) v nevysporiadaní sa s úkonmi právnej služby v podobe prevzatia zastupovania žalovaných 2 až 31, 33, 36 až 49, 51 až 53 a 55 až 65.

5. Mestský súd napadnutým uznesením z 26. januára 2026 vydaným sudkyňou sťažnosť sťažovateľa a ďalších žalovaných zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. januára 2026.

6. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke žalovaných týkajúcej sa nesprávneho stanovenia tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v dôsledku nezvýšenia základnej sadzby tarifnej odmeny pri zastupovaní viacerých osôb na strane žalovaného v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky súd uviedol, že v danom prípade vlastníci bytov a nebytových priestorov spoločne so spoločenstvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov ako iba ďalším subjektom *sui generis* hmotnoprávne spätým so samotnými vlastníkmi tvoria vo veciach správy domu nerozlučné procesné spoločenstvo, keďže v spore o určenie neplatnosti uznesení zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov ide podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov o nevyhnutnú a jednotnú podobu procesného spoločenstva. Táto otázka už bola judikatúrne riešená, keď z hľadiska účinkov úkonov právnej služby realizovaných v konaní je možné uzavrieť, že žalovaní tam vystupovali v nerozlučnom spoločenstve (§ 77 CSP), a preto ak advokát robil určitý úkon v mene žalovaných, je potrebné považovať tento úkon stále len za jeden úkon, a nie za spoločný úkon (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 455/2011 zo 6. októbra 2011). Výklad súdu prvej inštancie, že na prípady nerozlučného spoločenstva sa § 13 ods. 2 vyhlášky nevzťahuje, nemožno preto označiť ako ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných podzákonných ustanovení. Vo vzťahu k argumentácii uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/1/2011 z 20. septembra 2012 súd uviedol, že nemožno stotožňovať problematiku platenia výdavkov vzniknutých strane v konaní s inštitútom náhrady trov konania, keďže v prvom prípade si každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú (§ 252 CSP), zatiaľ čo v druhom prípade náhrada trov konania je závislá

od posúdenia ich účelnosti zo strany súdu, aby refundácia trov konania bola spravodlivá a súladná s legálnou definíciou normovanou v § 251 CSP.

7. Nepriзнание úkonu právnej služby v podobe písomného podania na súde týkajúceho sa veci samej, a to vyjadrenia zo 6. marca 2017, súd odôvodnil tým, že podanie bolo urobené dodatočne za žalovaných 12, 13 a 25, pričom v ňom iba uviedli, že sa v celom rozsahu pripájajú k písomnému podaniu z 24. februára 2017, ktoré bolo už predtým uskutočnené ostatnými žalovanými, za ktoré vyšší súdny úradník priznal tarifnú odmenu. Uvedené podanie z hľadiska legálnej definície trov konania nespĺňalo znak účelnosti v súlade s § 251 CSP.

8. K námietke týkajúcej sa nevysporiadania sa s úkonmi právnej služby v podobe prevzatia zastupovania žalovaných 2 až 31, 33, 36 až 49, 51 až 53 a 55 až 65 súd konštatoval, že takéto prevzatie zastupovania je na účely stanovenia základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 13 ods. 2 vyhlášky irelevantné s poukazom na spomínané nerozlučné procesné spoločenstvo na procesnej strane žalovaného. Navyše ani nespĺňalo definičný znak účelnosti trov konania, keďže súd už raz priznal žalovaným za úkon právnej služby v podobe prípravy a prevzatia právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (plnomocenstvo z 12. augusta 2015) tarifnú odmenu. Iný postup by bol v rozpore s princípom spravodlivosti a takto vzniknuté trovy konania duplicitného charakteru nemožno interpretačne subsumovať pod pojem účelné výdavky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Materiálnu podstatu ústavnej sťažnosti možno podľa sťažovateľa zhrnúť tak, že pokiaľ mestský súd (pôvodne vo veci konajúci okresný súd) v meritórnom rozhodnutí vo veci dôvodí, že sťažovateľ v konaní nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, nemôže zároveň v napadnutom uznesení vo vzťahu k neaplikovaniu § 13 ods. 2 vyhlášky dôvodiť, že sťažovateľ a ostatní žalovaní (2 až 65) tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo. Uvedená argumentácia je vnútorne nezlučiteľná a neudržateľná.

10. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou nedomáha, aby ústavný súd posúdenie skutkových a právnych okolností veci všeobecnými súdmi nahradil svojím vlastným posúdením. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva sa domáha ochrany svojho práva na to, aby všeobecné súdy i) na skutkový stav aplikovali platnú a účinnú právnu normu ústavne konformným výkladom a ii) túto aplikáciu presvedčivým spôsobom odôvodnili.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv napadnutými rozhodnutiami mestského súdu, ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

12. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom:

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie mestského súdu vydané vyšším súdnym úradníkom 10. januára 2025 bolo predmetom súdnej kontroly. Na základe sťažnosti sťažovateľa (a ďalších žalovaných) ho preskúmal mestský súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 26. januára 2026. Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv účinný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol mestský súd konajúci prostredníctvom zákonnej sudkyne. Ústavná sťažnosť je tak v tejto časti neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením vydaným sudkyňou:

14. Skutočnosť, že ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne, však neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov, ktorí sa v tejto súvislosti na ústavný súd obrátia. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018, IV. ÚS 431/2018), ako aj v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010).

15. Tu platí, že na rozdiel od sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom, podal ústavnú sťažnosť len sťažovateľ (ktorý bol v konaní pred všeobecným súdom žalovaným 1), teda individuálne. Námietka nepoužitia § 13 ods. 2 vyhlášky spočívajúca v tom, že mala byť priznaná náhrada trov spojených s právnym zastúpením dvoch alebo viacerých osôb, v tomto prípade stráca svoju materiálnu podstatu, pretože sťažovateľ nemôže prekročiť predmetný subjektívny rámec pri riešení kritickej otázky.

16. Ústavný súd preto musí uzavrieť, že sťažovateľom koncipovaná ústavná sťažnosť nie je spôsobilá vyvodiť záver, že medzi napadnutým uznesením mestského súdu a obsahom označených práv existuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, čo zodpovedá zjavnej neopodstatnenosti návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu